

[Statsministeren.]

også være sagt, at selve arbejdernes og arbejdsgivernes organisationer har været enige om at opretholde en automatisk lønregulering, som er uden forbindelse med vort lands økonomiske situation, og i det hele taget må være af meget afgørende betydning. Vi er jo her i landet i den situation, at alle priser i dag faktisk er reguleret, men denne ene, og den vigtigste af dem alle, nemlig lønnen, er det ikke, og konsekvenserne heraf — det er klart — må ensidigt bæres af det øvrige samfund. Når omkostningerne stiger på denne måde, som tilfældet er, vil det jo gå særligt ud over folk med faste indtægter.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen var i virkeligheden selv i sin tale inde på spørgsmålet om konkurrenceevnen. Han pegede på nødvendigheden af at bevare denne evne og sagde i den forbindelse, hvori han var inde på det, at det var en sag, der ikke blot havde interesse for industrien selv og dens arbejdere, men for os alle. Dertil vil jeg gerne videre sige, at det ærede medlem kunne jo også tænke på omkostningsstigningen — det er altså lønnen, jeg tænker på — i forbindelse med eksporterhvervenes konkurrenceevne. Jeg vil dog tro, at man fra socialdemokratiets side er klar over dette problem, men ligesom ikke rigtig har mod til at sige det med rene ord. Jeg tror, der også i det ærede medlems parti er adskillige, der er ængstelige over konjunkturudviklingen. Jeg synes, det lå i det ærede medlems egne udtalelser, men jeg synes ikke, det ærede medlem går tilstrækkelig vidt, når han taler om det. Jeg måtte iøvrigt få indtryk af, at det ærede medlem og vore kritikere i det hele taget ikke har haft særlig meget angrebsstof. Man kommer uvilkårligt til at tænke på, hvordan det ville have set ud i dag, hvis ikke finansministeriets årsoversigt var udsendt. Når jeg ser på den udtalelse, der kom fra De samvirkende Fagforbunds repræsentantskabsmøde, så er den også et meget sørgeligt angreb på regeringen. Jeg kan bare minde om den overskrift, der stod over „Social-Demokraten“: Regeringens pengepolitik truer beskæftigelsen. Hvordan virker en sådan udtalelse på almindelige tænksomme mennesker, for det kan jo ikke være således, at der ikke er nogen tænkende! Men alligevel sætter man det op på denne måde. (H. C. Hansen: Det står jo i årsoversigten!). Må jeg sige til det ærede medlem hr. H. C. Hansen, at når vi taler om beskæftigelse, er sandheden jo den helt enkle, at der i virkeligheden er meget mere

end fuld beskæftigelse i dag. I det samme angreb på regeringen fra dette repræsentantskab peger man på arbejdstiden og ferieforholdene. Alt dette synes jeg tyder på, at det i virkeligheden kniber med at finde angrebsstof overfor regeringen — i hvert fald er det således, at hvis man kan klare vanskelighederne ad de veje, her er anvist, har det såmænd ingen nød.

I fortsættelse af det, som finansministeren har understreget i sin tale i dag, synes jeg, man må give os ret i, at det fremherskende træk i landets hele situation er, at vi står usikkert overfor konjunkturernes udvikling, og at en meget stor del, ja, den overvejende del af denne usikkerhed kommer udefra. Jeg er enig i den betragtning, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlggaard var inde på, at som det meget råstoffattige land, vi er, bliver vi ramt hårdere end de fleste andre lande som følge af den stigende efterspørgsel efter råstoffer og den igen deraf følgende meget stærke prisstigning. For det er rigtigt, at vore eksportpriser — det er særlig landbrugets eksport, jeg her tænker på — er fuldstændig urimelige i forhold til priserne på de varer, vi importerer, og derfor er jeg i og for sig glad for, at det bliver sagt, så stærkt fra denne talerstol, at oprustningskonjunkturerne verden over rammer os uforholdsmæssig hårdt, selvom vore eksportvarepriser er begyndt at komme med i prisopgangen.

Jeg er naturligvis enig i de betragtninger, som finansministeren på regeringens vegne har gjort gældende. Der er ingen, der i dette øjeblik kan sige noget afgørende om tendensen for forbruget i den nærmeste tid, og jeg tror, at virkningerne af det forlig, som vi nu har gennemført, er større, end man er tilbøjelig til at regne med. Jeg tror også, at meget ville være vundet, hvis man ude i befolkningen var tilstrækkelig klar over, hvor store byrder det i virkeligheden er, der kommer til efteråret. Jeg tror altså, at virkningerne af denne lovgivning vil være større, end man nu er tilbøjelig til at regne med.

Vi er fra regeringens side i allerhøjeste grad opmærksom på den fremtidige udvikling, og det er vi bl. a. af den naturlige grund, at flertallet af de foranstaltninger, der nu er gennemført, kun løber eet år. Selve denne kendsgerning i forbindelse med den kommende udviklings uoverskuelighed medfører, at vi til oktober igen må se på problemerne og — det vil jeg gerne understrege — se på dem i en større sammenhæng, end tilfældet har været under det forligsarbejde, der nu er afsluttet.